

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. G.**, zast. JUDr. Emilem Fleglem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 1. 2021, č. j. 17 A 51/2020 - 31,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni, ze dne ze dne 29. 1. 2021, č. j. 17 A 51/2020 - 31, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci**

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) zrušil jeho rozhodnutí ze dne 16. 3. 2020, č. j. PK-DSH/3251/20, a rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 12. 2019, č. j. MMP/408114/19, a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

[2] Stěžovatel citovaným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 3000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1000 Kč za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se dopustil tím, že v obci, kde byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 84 km/h po odečtení možné odchylky měření.

[3] Tuto rychlost naměřila žalobcovu vozidlu hlídka Policie České republiky dne 26. 4. 2019 v 17:41 hod. Z oznámení přestupku z téhož dne, č. j. KRPP-61661-1/PŘ-2019-030506, mj. vyplývá, že žalobce předložil ke své identifikaci občanský průkaz a řidičský průkaz (č. X) a toto oznámení odmítl podepsat. Z úředního záznamu č. j. KRPP 61661-3/PŘ-2019-030506 vyplývá, že žalobce oznámení přestupku sice odmítl podepsat, ale četl jej a přestupku si byl vědom.

[4] Správní orgán I. stupně následně vydal příkaz ze dne 28. 5. 2019, č. j. MMP/170341/19, proti němuž žalobce dne 5. 6. 2019 podal odpor, v němž nic neuvedl. Dne 9. 7. 2019 zaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně omluvu z ústního jednání, které se konalo téhož dne, a zároveň uvedl, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil on, ale jeho bratr M. G., který předložil policistům žalobcovy doklady. Navrhl též, aby byl jeho bratr vyslechnut jako svědek. Správní orgán I. stupně jako svědky vyslechl policisty, kteří rychlost žalobcovy jízdy změřily, a dne 12. 9. 2019 žalobcova bratra, který ve výpovědi (teprve po opakovaných otázkách správního orgánu I. stupně) potvrdil, že vozidlo v době spáchání přestupku řídil; výpověď tohoto svědka však považoval za nevěrohodnou především proto, že si nebyl schopen vybavit v podstatě žádné detaily ohledně přestupku a na otázky, zda vozidlo řídil, odpovídal vyhýbavě. Měl tedy za prokázané, že řidičem v době spáchání přestupku byl žalobce, kterého proto uznal vinným z výše specifikovaného přestupku, za což mu uložil pokutu.

[5] Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil odvoláním, v němž mj. nadnesl otázky věrohodnosti bratrovy svědecké výpovědi, zákonnosti tohoto důkazu (M. G. podle něj nebyl ponechán prostor k tomu, aby se sám bez přerušování k věci vyjádřil) a k porovnání podoby a možnosti záměny přiložil kopii svého občanského průkazu, řidičského průkazu (č. X), který měl být předložen policistům bezprostředně po spáchání přestupku, řidičský průkaz svého bratra a svůj aktuální řidičský průkaz (č. X), na kterém má být zachycen jeho vzhled v době spáchání přestupku. Vzhledem k tomu, že se stěžovatel s názorem správního orgánu I. stupně ztotožnil, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[6] Žalobce proti rozhodnutí stěžovatele brojil žalobou u krajského soudu, který podle § 78 odst. 1, 3, 4 a 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatelovo i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

[7] Podle krajského soudu nebylo možno na základě výpovědi svědka M. G. vyloučit pravdivost jeho tvrzení, že společně s žalobcem užívají stejný automobil, v němž měl žalobce uloženy své doklady, které M. G. po spáchání přestupku předložil. Nedostatky výpovědi podle krajského soudu bylo možno omluvit časovým odstupem od spáchání přestupku a předběžné taktice pro následující řízení o přestupku s jeho skutečným pachatelem. Skutečnost, že M. G. nebyl schopen určit, kde ke spáchání přestupku došlo, ani směr jízdy, nesvědčí o tom, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil. Jak uvedl ve svědecké výpovědi, místem projížděl opakovaně a policejní hlídky jej často zastavovaly, nejednalo se tedy o výjimečnou situaci, a nemusel si proto detaily pamatovat. Ohledně uvedení nesprávných (bratrových) údajů krajský soud konstatoval, že tak mohl M. G. v prvním okamžiku učinit úmyslně, aby se vyhnul odpovědnosti za přestupek, a až posléze se mohl rozhodnout, že se ke spáchání přestupku dozná. Svědek tedy nedal žádný důvod, aby jeho výpověď byla považována za nepravdivou, a správní orgány tak měly doplnit dokazování, aby žalobcem tvrzenou eventualitu záměny řidičů vyvrátily.

[8] Krajský soud dále shledal vadu řízení před správním orgánem I. stupně, kterou stěžovatel v řízení o odvolání neodstranil, v nesprávném postupu při výslechu žalobcova bratra coby svědka. Nebyl mu totiž dán prostor k monologu na začátku výslechu, ale byly mu kladeny pouze přímé otázky. Tím, že nebyl M. G. poskytnut prostor pro samostatné vyjádření bez přerušování ze strany správního orgánu I. stupně, je do značné míry znemožněno posoudit (ne)věrohodnost jeho výpovědi. Mohl totiž v průběhu volné části své výpovědi uvést skutečnosti, které by na pevně vyvrátily či potvrdily, že byl v inkriminované době řidičem vozidla.

pokračování

[9] Správní orgány měly podle krajského soudu posuzovat věrohodnost svědecké výpovědi v širší perspektivě – měly se zabývat motivem a vztahem mezi bratry (zda nešlo například o schválnost). Z jejich rozhodnutí není patrné, co měl podle nich žalobcův bratr svou výpovědí sledovat.

[10] Krajský soud rovněž upozornil, že žalobce předložil v odvolání kopie řidičských průkazů, aby doložil, že byl se svým bratrem zaměnitelný. Podle krajského soudu zaměnitelnost pouze na základě fotografií nelze bezpečně vyloučit ani potvrdit. Nepřehlédl však, že řidičský průkaz, který měl být dle žalobcova odvolání předložen při kontrole, byl v době spáchání přestupku neplatný (platnost končila 11. 12. 2015) a jeho číslo (X) neodpovídalo číslu zaznamenanému v oznámení o přestupku (X). Řidičský průkaz žalobce s jeho aktuální podobou (X) ani nenavazuje na platnost žalobcova řidičského průkazu, který dle jeho tvrzení byl předložen policistům – průkaz je platný teprve od 11. 11. 2019. Z obsahu spisu vyplývá, že v době spáchání přestupku měl žalobce jiný platný průkaz, než ten, jehož kopii přiložil v odvolání, a to právě řidičský průkaz č. X (vydaný 15. 12. 2015 s platností do 15. 12. 2025), což odpovídá i oznámení o přestupku. Podle krajského soudu z předložených podkladů nevyplývala možnost záměny, nicméně jednalo se pouze o domněnku, která nemohla nic změnit na „trhlinách“ ve zjištěném skutkovém stavu.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[11] Stěžovatel brojí proti rozsudku krajského soudu žalobou, v níž navrhuje, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Namítal, že při silniční kontrole byl řidič vozidla ztotožněn podle předložených dokladů (občanského průkazu a řidičského průkazu), přičemž identita řidiče je z oznámení přestupku na první pohled viditelná, řidič si oznámení přečetl a ke své identitě nic nenamítal. Z úředního záznamu též vyplývá, že byl řidič ztotožněn nejen na základě předložených dokladů, ale též v návaznosti na lustraci v dostupných systémech policie. Žalobce proti nesprávnému ztotožnění nebrojil ani v odporu proti vydanému příkazu, ale teprve v omluvě z ústního jednání více než dva měsíce po spáchání přestupku. Policisté jakožto svědci podali svědecké výpovědi bez vzájemných rozporů, k žalobci nemají žádný vztah, a jejich výpovědi tak je třeba považovat za věrohodné. Oproti nim stojí tvrzení žalobce obviněného ze spáchání přestupku a svědecká výpověď jeho bratra, který nejen, že k bratru má evidentní vztah, ale ani si z jízdy skoro nic nepamatoval. Za takové situace je zřejmé, že je výpověď M. G. nevěrohodná, a není tedy s to zpochybnit zjištěný skutkový stav.

[13] Co se týče pochybení správního orgánu I. stupně ohledně neumožnění svědkovi vypovídat nepřerušeně, neboť mu byly pouze kladeny otázky, stěžovatel uvedl, že se nedomnívá, že by takový postup představoval vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nezákonost by naopak mohlo způsobit, pokud by správní orgán I. stupně rezignoval na svou povinnost zjistit skutkový stav a spokojil se pouze se svědkovým obecným výkladem, aniž by mu kladl doplňující otázky.

[14] Stěžovatel se dále ztotožnil s argumentací krajského soudu stran předložení kopií nesprávných řidičských průkazů v odvolání. V této okolnosti však spatřoval potvrzení toho, že byla žalobcova odvolací argumentace zcela účelová a tato argumentace je zároveň tímto vyvrácena.

[15] Podle stěžovatele si též lze jen stěží představit, jak by měly správní orgány prokazovat nepravdivost tvrzení žalobce, že řídil jeho bratr, neboť takové zjištění je závislé v podstatě jen na tom, co uvádí žalobce a jeho bratr, a veškeré relevantní podklady (např. kniha jízd – automobil je majetkem společnosti patřící žalobcovi a jeho bratrovi) měl ve své moci právě žalobce.

Nedošlo tedy k žádnému pochybení, pokud správní orgány dospěly na základě svědeckých výpovědí policistů k závěru, že žalobce v době spáchání přestupku vozidlo řídil, a nic na tom nemohla změnit ani výpověď žalobcova bratra, protože ta byla nevěrohodná. Žádného dalšího dokazování nebylo třeba.

[16] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na žalobu a rozsudek krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti zamítl. Nejvyšší správní soud toto vyjádření stěžovateli nezasílal, neboť nepřineslo nic nového.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[18] Kasační stížnost je důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel brojí v zásadě proti dvěma stěžejním závěrům krajského soudu, a to, že výslech M. G. nebylo možno považovat za nevěrohodný a že správní orgán I. stupně zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, pokud neponechal svědkovi prostor, aby se bez přerušování k věci vyjádřil.

[20] Zdejší soud se neztotožňuje s názorem krajského soudu, že z výslechu M. G. nelze dovodit jeho nevěrohodnost. Žalobcův bratr se nedoznal ke spáchání přestupku, jak dovozuje krajský soud, naopak tvrdil, že jel povolenou rychlostí, což je v rozporu s úředním záznamem, ze kterého vyplývá, že si byl řidič přestupku vědom; důvěryhodnost policistů, kteří úřední záznam vyhotovili, přitom v daném případě není vůbec zpochybňována. M. G. nebyl schopen říct v podstatě žádné detaily ohledně své jízdy v době spáchání přestupku – nevěděl, kde byl zastaven policií, v jakém směru ani jaké bylo počasí. Odpovědět byl schopen pouze to, že si myslí, že v době spáchání přestupku bylo světlo, čemuž vzhledem k tomu, že byl před svědeckou výpovědí srozuměn s tím, že k přestupku mělo dojít koncem dubna před šestou hodinou večerní, nelze přičítat přílišnou váhu.

[21] Neschopnost vybavit si jakýkoliv detail žalobcův bratr odůvodnil tím, že jej policie často kontroluje. Ke konkrétním dotazům správního orgánu I. stupně pak uvedl, že byl za poslední rok policií zastaven více než pětkrát, přičemž „asi pokaždě“ mu bylo sděleno, že se dopustil nějakého přestupku. Když jej správní orgán I. stupně konfrontoval s tím, že poslední zaznamenaný přestupek spáchal v roce 2013, odpověděl: „Vždy jsme si vysvětlili, že to byl asi nějaký omyl.“ Toto tvrzení se samo o sobě jeví jako nepravděpodobné a je významným ukazatelem nevěrohodnosti svědkovy výpovědi. Jen stěží mu totiž lze uvěřit, že si nic nepamatuje z důvodu četnosti obdobných kontrol, když pouze v nyní posuzované věci mu byl sdělen přestupek a postoupen do správního řízení. Taková situace se ostatním tvrzeným kontrolám zcela vymyká. Svědek ani nevypovídal s takovým časovým odstupem, pro který by bylo pochopitelné, že si již nic nepamatuje – vypovídal necelých pět měsíců od spáchání přestupku.

[22] Věrohodnosti svědkovy výpovědi nepřidává ani to, že na otázku, zda vozidlo v době spáchání přestupku řídil, odpovídal vyhýbavě a nepřesvědčivě. Opakovaně ve své výpovědi uvedl, že je pouze možné, že byl řidičem vozidla. Taktéž na otázku, kde byl v době spáchání přestupku,

pokračování

odpověděl: „*Přesně nevím, je možné, že jsem byl v uvedeném vozidle.*“ Teprve po konstatování správního orgánu I. stupně „*[v]y se odpovědi vyhýbáte. Buď jste řídil, nebo neřídil, nebo nevíte*“, konečně odpověděl bez dalšího, že řídil. Přitom, pokud si skutečně nebyl jistý, zda vozidlo v inkriminované době řídil, je s podivem, že byl-li v této věci předvolán, ani nezkontroloval knihu jízd společnosti, jejímž je jednatelem a která používá automobil, s nímž byl přestupek spáchán, a jen v tomto ohledu uvedl, že jako jednatel nemusí vědět, kdo byl v dané době řidičem vozidla.

[23] Nejvyšší správní soud upozorňuje též na určitou vnitřní rozpornost argumentace krajského soudu, který na jednu stranu tvrdí, že se bratr žalobce k přestupku doznal, a na druhou stranu omlouvá jeho vyhýbavé odpovědi „*předběžnou procesní taktikou*“. Pokud si však M. G. ponechával prostor pro zpochybnění, že byl v době přestupku řidičem vozidla, o žádné doznání se nejedná – nadto zpochybňoval i překročení nejvyšší povolené rychlosti. Jistou rezervovanost svědka, který se v podstatě doznává k protiprávnímu činu, sice lze předpokládat, nicméně aby byl jeho výslech věrohodný, musí odpovědět alespoň na elementární otázky ohledně jednání, v němž správní orgány spatřují spáchání přestupku, aby bylo patrné, že se tohoto jednání skutečně dopustil on, ať už jím opravdu byl spáchán přestupek, či nikoliv.

[24] Nejvyššímu správnímu soudu se rovněž jeví jako vysoce nepravděpodobné svědkovo tvrzení, že si nevšiml, že je na oznámení přestupku uvedena jiná osoba. Sám tvrdil, že si oznámení přestupku četl, a jméno je hned prvním údajem, který je v oznámení uveden. Pokud by předložil bratrovy doklady úmyslně, jak naznačil krajský soud, tím méně smysluplné by byly jeho ostatní odpovědi – uvedl jako pouhou možnost, že předložil bratrovy doklady, nebyl si zcela jistý, že vozidlo řídil, a vzhledem k tomu, že se nejednalo o výjimečnou situaci, detaily si nepamatoval; přitom lze jen stěží přistoupit na to, že úmyslné předkládání cizího řidičského a občanského průkazu je rutinní záležitostí.

[25] Je sice pravdou, že se správní orgán nezabýval „*širším kontextem*“ a nezkoumal motivaci jednání žalobceva bratra či jejich vztah, jak uvedl krajský soud, tento kontext však ani nemusí být možné s naprostou jistotou zjistit, neboť může být domyšlen jen z dalších okolností či vyjádření žalobce a jeho bratra, kteří mají na výsledku řízení evidentní zájem. V dané věci by správním orgánům v podstatě nezbývalo než v tomto ohledu pouze spekulovat, což nebylo namístě.

[26] Sám krajský soud však při svém hodnocení přehlédl kontext skutečností, které jsou ze spisu zřejmé. Když se žalobce snažil prokázat, že bylo možno, aby k jeho záměně s bratrem došlo, předložil v odvolání kopii řidičských průkazů, přičemž tvrdil, že byl předložen jeho řidičský průkaz platný do 11. 12. 2015 (č. X), avšak ve skutečnosti byl předložen řidičský průkaz s navazující platností (č. X), dále žalobce předložil k porovnání řidičský průkaz se svou tvrzenou aktuální podobou, který je platný od 11. 11. 2019 (č. X). Jednotlivé řidičské průkazy se na první pohled liší především délkou žalobcových vousů (to ostatně sám žalobce zdůrazňuje v žalobě), přičemž pouze na průkazu platném do 11. 12. 2015 nemá vousy žádné stejně jako jeho bratr na kopii svého řidičského průkazu. Nejvyšší správní soud se sice ztotožňuje s názorem krajského soudu, že nelze bezpečně posoudit zaměnitelnost osob výhradně na základě fotografií, nicméně z uvedeného je evidentní, že se žalobce doložením nesprávných řidičských průkazů (těch, které nebyly policii předloženy při kontrole) snaží účelově vytvořit zdání pravděpodobnosti záměny se svým bratrem – dokonce v odvolání tvrdil, že kdyby on sám předložil své doklady, musel by policista dospět k závěru, že není osobou zachycenou na jeho vlastním řidičském průkazu. Skutečnost, že se žalobce pokoušel tímto způsobem oklamat správní orgány, věrohodnost veškerých tvrzení, že řidičem byl v době spáchání přestupku žalobcův bratr, též podryvá.

[27] Krajský soud správnímu orgánu I. stupně dále vytkl, že žalobcovu bratru při jeho svědecké výpovědi nedal prostor pro monolog, tedy obecný popis vnímaných skutečností bez přerušování ze strany vyslychajícího. Krajskému soudu lze přitakat, že takový prostor je třeba

vyslýchanému svědku ponechat. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, sice v § 55 neupravuje podrobně postup při výslechu svědka, v zásadě však souhlasí s nutností dodržení základní posloupnosti výslechu, a je tedy třeba v prvé řadě nechat svědka vylíčit vše, co ví o předmětu řízení, a teprve následně mu mají být kladeny doplňující otázky (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS., bod [33], a § 129 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 101 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů).

[28] Podle Nejvyššího správního soudu však byl svědkovi poskytnut dostatečný prostor, aby mohl sám vylíčit vše, co o posuzované věci ví. Z protokolu o výslechu svědka totiž vyplývá, že poté, co byl poučen o svých právech a povinnostech, následcích křivé výpovědi a byl seznámen, k jakému skutku se má vyjádřit, správní orgán zjišťoval vztah svědka k obviněnému a dále svědkovi sdělil: „*Svým bratrem jste byl označen jako řidič vozidla v době spáchání předmětného přestupku. Vydělejte se k tomu.*“ Podle Nejvyššího správního soudu takováto výzva postačuje k tomu, aby mohl svědek pochopit, že může uvést veškeré relevantní informace a vyjádřit se v úplnosti. Nejedná se o doplňující otázku mířící na konkrétní detail, ale naopak jde o výzvu, aby se svědek v obecné rovině vyjádřil k přestupku a možnosti, že jej spáchal on. Nelze tedy hovořit o tom, že by mu prostor pro souvislý monolog poskytnut nebyl.

[29] M. G. v reakci na to uvedl, že záměna byla *možná*, neboť si s bratrem často mění auto a mají stejné pouzdro na doklady, takže jeho bratr *mohl* své pouzdro nechat ve vozidle a svědek jej *mohl* předat policistům. Z toho je zřejmé, že si svědek sám přinejmenším nebyl svým tvrzením jistý a v kontextu jeho neschopnosti popsat jakýkoliv detail jízdy je nutno uzavřít, že svědek nerozvedl podrobný popis okolností souvisejících se spácháním přestupku nikoliv proto, že by mu k tomu nebyl dán prostor, nýbrž proto, že jednoduše žádné podrobnosti o jízdě, při které došlo ke spáchání přestupku, nevěděl. Přihlédne-li soud k ostatním odpovědím svědka, nelze než konstatovat, že je prakticky vyloučeno, že by byl schopen souvisle popsat svou jízdu a kontrolu ze strany policie, když ani nevěděl, kde v době spáchání přestupku byl, a nebyl schopen si vybavit v podstatě žádné okolnosti jízdy ani kontroly.

[30] Lze tedy uzavřít, správní orgány že měly k dispozici oznámení přestupku a vzájemně shodné svědecké výpovědi policistů, jejichž nezaujatost nebyla žalobcem zpochybněna, přičemž oni sami o správném ztotožnění žalobce neměli žádné pochyby, a na druhé straně pouhé tvrzení žalobce a svědeckou výpověď jeho bratra, kterou nelze mít za důvěryhodnou jednak kvůli jeho vztahu k žalobci a jednak kvůli tomu, že odpovídal vyhýbavě, nejistě a nebyl schopen popsat v podstatě žádné detaily jízdy. V takové situaci nelze než konstatovat, že o osobě pachatele nejsou žádné důvodné pochybnosti, nepodložená tvrzení žalobce a nevěrohodná svědecká výpověď je nemohou založit. Další dokazování by tak bylo nadbytečné, neboť skutkový stav byl zjištěn spolehlivě.

V. Závěr a náklady řízení

[31] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal v postupu krajského soudu důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Napadený rozsudek krajského soudu tedy s odkazem na § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

[32] V dalším řízení je krajský soud vázán výše vysloveným právním názorem zdejšího soudu, který lze shrnout takto: svědecká výpověď M. G. v dané věci není věrohodná, a nevzbuzuje tedy v kontextu ostatních skutečností a tvrzení pochybnosti o tom, že byl žalobce skutečně řidičem vozidla při spáchání přestupku. Není ani pravdou, že by správní orgán I. stupně zatížil řízení

pokračování

vadou tím, že M. G. při výslechu neposkytl dostatečný prostor, aby mohl souvisle vypovědět vše, co o posuzované věci ví; svědek k úvodnímu monologu měl dostatek prostoru.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 3. června 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu